

Iljada

KORÇË

“Jam mes jush, si ju, i ndryshëm, i barabartë!
Jam fëmijë dhe unë!”

Tomi është 15 vjeç. Ai është shoku im, 3 vite në kopësht dhe 6 vite në shkollë. Këto vite nuk kanë qenë të thjeshta për të. Ai qendronte gjithë kohën me kokën mbështetur mbi bankë. Në klasë kishte nxënës që e ngacmonin dhe argëtoheshin kur acarohesh. Kjo ishte arsyeja kryesore që Tomi e braktisi shkollën.

Ndërsa kur shkonte në shtëpi, i vetëm, herë pas here dëgjonte pëshpërime njerëzish që e mëshironin e në jo pak raste shoqëroheshin me një gisht drejtuar nga ai.

Fatmirësisht ai u kthye sërish pas 1 viti, kur u caktua një mësues ndihmës që të merrej me nxënësit me aftësi të kufizuara.

Mësuesi kujdestar dhe mësuesi ndihmës zbuluan një talent të fshehur tek Tomi: pikturën.

Me anë të këtij talenti, pak nga pak, ai filloi të ishte më i shoqërueshëm me të tjerët.

Me ndihmën e gjithë njerëzve që e rrethojnë, ai ka filluar të shkojë me dëshirë në shkollë.

Kur mbërrin te porta e shtëpisë i duket se më në fund shpëtoi nga “burgu” i fjalëve të të tjerëve. Sapo sheh atë portë hekuri e kap fort e nxiton ta hapë, sepse aty është vendi i vetëm mburojë për të.

Hyn në shtëpi dhe muret bëhen dëshmitarë të lotëve të tij. Ai e vuan shumë këtë gjë sepse në çdo hap, që hedh jashtë shtëpisë, e di që dikush mund ta tregojë me gisht e thotë me vete: Unë nuk i kam bërë keq askujt, pse më bien në qafë?!

Tomi ka një familje që e do shumë dhe përpiqet ta qetësojë çdo moment. Ajo është mburoja e tij.